

[Justitsministeren.]

med 2. Det blev i loven fastsat, at disse 2 yderligere stillinger skulle nedlægges ved første og anden ledighed i stillinger som højesteretsdommer, hvilket betød, at stillingerne ville blive nedlagt henholdsvis den 1. juli og den 1. august 1951, når to af Højesterets dommere på grund af alder går af.

Det har imidlertid vist sig, at Højesterets restance af uafgjorte borgerlige sager stadig er altfor stor; således var restancen pr. 1. januar 1951 508 sager, og det er derfor nødvendigt at forlænge den ovennævnte midlertidige udvidelse af antallet af højesteretsdommere til at gælde indtil den 1. januar 1953.

Såvel i justitsministeriet som i det af folketinget nedsatte udvalg har man overvejet andre foranstaltninger til aflastning af Højesteret, herunder en udvidelse af underretternes kompetence, men resultatet er blevet, at man har besluttet foreløbigt alene at nøjes med at søge den midlertidige udvidelse af Højesteret forlænget og afvente, om denne udvidelse vil være tilstrækkelig til at nedbringe antallet af henstående sager til et forsvarligt antal.

Idet jeg iøvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, anbefaler jeg dette til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Ingeborg Hansen: På mit partis vegne vil jeg anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse. Det er jo fremsat på grund af det overvældende arbejde i Højesteret, og vi er ganske enige i, at den midlertidige ordning med en udvidelse af antallet af Højesterets dommere bør gælde indtil 1. januar 1953.

Jeg går ud fra, at der, for så vidt det viser sig, at dette overarbejde er permanent, vil blive fremsat forslag om en rimelig ordning, som rigsdagen så kan få lejlighed til at tage stilling til. Indtil videre anbefaler vi forlængelsen, således som den her er foreslået.

Bjerre: Da mit partis ordfører i denne sag er fraværende, skal jeg fremsætte nogle bemærkninger til det foreliggende lovforslag.

Af den status, der er gjort over de resterende borgerlige sager, kan det ses, at det er nødvendigt at bibeholde denne midlertidige udvidelse af højesteretsdommernes antal. De forslag, man i det andet høje ting har fremsat for at finde frem til en anden udvej, kan ikke realiseres så hurtigt,

at en forlængelse af denne ordning ikke er nødvendig.

Jeg kunne lide at vide, om grunden til, at der er så mange uafgjorte borgerlige sager, er den, at Højesteret, som man ved, har været så stærkt optaget af kriminelle sager. Det kunne være interessant at kende antallet af de kriminelle sager og få oplyst, hvor mange der rester af disse; derigennem kunne man eventuelt få et fingerpeg om, hvorvidt en udvidelse af Højesteret eller andre foranstaltninger kunne undgås. Hvis denne ophobning af borgerlige sager er midlertidig, er der ingen grund til at foretage ændringer.

Jeg skal som sagt på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag.

Malchau: Arbejdet i Højesteret er ikke mindre i dag, end det var, da vi for snart 1½ år siden i december 1949 vedtog loven om den midlertidige udvidelse af antallet af højesteretsdommere. Som der er redegjort for i bemærkningerne til lovforslaget, og som vi også lige har hørt af den højtærede justitsministers forelæggelsestale, er antallet af borgerlige sager, der ikke er afgjort endnu, steget yderligere siden december 1949.

Der har, som det fremgår af betænkningen fra folketingetsudvalget, i folketinget været drøftet muligheden for at aflaste Højesteret, så at man måske kunne undgå en fremtidig udvidelse af antallet af højesteretsdommere. Jeg forstår, at man ikke har taget endelig stilling til dette spørgsmål, og det kan man måske heller ikke gøre i øjeblikket. Som forholdene ligger i dag, er der sikkert ikke andet at gøre, end at vi må forlænge denne ordning med en midlertidig udvidelse af højesteretsdommernes antal, og jeg kan på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse.

Anna Westergaard: I de bemærkninger, der ledsagede forslaget til lov om midlertidig udvidelse af Højesteret, der blev fremsat i folketinget i 1949, blev det oplyst, at antallet af henstående uafgjorte borgerlige sager ved udgangen af 1930 var 125. Det var derefter ved udgangen af 1947 steget til 225, ved udgangen af 1948 til 333 og den 1. oktober 1949 til 413. Situationen var dengang således, at sager, der i november 1949 var modne til domsforhandling, ikke kunne nå frem til procedure før et langt stykke ind i 1951, og det blev i folketinget under forhandlingerne oplyst, at dette endda ofte ville betyde, at sagerne